

Arrest

nr. 225 802 van 6 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANSTEENHUYSE
Kestelstraat 131
9880 AALTER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANSTEENHUYSE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 juni 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 11 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 11 juli 2018 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 30 januari 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 januari 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 december 2018 een persoonlijk onderhoud van 14u00 tot 16u15 (notities "CGVS"). U werd doorheen het onderhoud bijgestaan door een tolk het Dari machtig. Uw advocaat, meester Vansteenhuyse, was aanwezig voor de gehele duur van het onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Khair Khana in de stad Kabul, waar u uw hele leven gewoond hebt. U ging tot de zevende klas naar school, speelde vaak voetbal, en hielp af en toe uw vader bij zijn werk als installateur van elektronische schermen.

Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit het land was u met uw neef D.M. op weg naar huis na een voetbalmatch toen u werd ontvoerd. De belagers bedwelmde u en hielden u enkele weken vast, tot u familie losgeld betaalden. Daarop werd u terug bedwemd en vrijgelaten waar u ontvoerd was. Uw ouders besloten om u een jaar lang binnen te houden, maar dat werd gaandeweg onhoudbaar. Er werd daarop besloten dat u maar beter naar België kon reizen, waar uw neef N.M. (broer van D.M.) een erkende vluchteling is (O.V. nr. (...)).

U vertrok vanuit Kabul met een vliegtuig naar een onbekende tussenstop, en vloog daarop naar Moskou. Van daar reisde u met de auto verder, waarbij u steeds korte afstanden aflegde met de auto en enkele dagen op verschillende adressen verbleef. U was zo'n drie maanden onderweg vooraleer u op 3 juni 2018 aankwam in België en hier ook om internationale bescherming verzocht op 11 juni 2018. Ter staving van uw relaas legde u kopieën van de volgende documenten voor: een taskara, een puntenbriefje, foto's, een afstammingsonderzoek van uw neef en zijn broer, enkele rekeningbewegingen, en een onderhuurcontract van uw neef.

U reisde samen met uw neef D.M. (O.V. nr. (...)) naar België en verzocht hier ook samen internationale bescherming. Uw neef werd door het CGVS gehoord op 28 augustus 2018 (notities "CGVS 2"), waarop het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam op 24 september 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet er in dit kader ten eerste op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij uw screeningsgesprek aan dat u geboren was op 26 september 2002, en op dat moment dus 15 jaar oud was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 8 juni 2018).

Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, 1120 Neder-over-Heembeek op 18 juni 2018, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 18 juni 2018 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Hier tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op gewezen, stelde u dat u de medisch vastgestelde leeftijd niet aanvaarde, en verwees u naar uw taskara (verklaring DVZ dd. 30 oktober 2018, afdeling 4.). Het verschil tussen uw medisch vastgestelde minimumleeftijd, en uw opgegeven leeftijd is evenwel twee à drie jaar, een substantieel verschil. Als uw taskara de door u opgegeven leeftijd onderschrijft, kan er daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Nadat u voor het CGVS gewezen werd op de bevinding van het medisch onderzoek (CGVS p. 3), bleef u bij uw eerdere leeftijdsverklaring. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een kopie van een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk niet- authentiek document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Dit sluit aan bij de vaststelling ten tweede dat u geen enkel origineel, authentiek stuk kan voorleggen dat uw beweerde identiteit en afkomst kan staven. U verklaarde nochtans dat u in Afghanistan een originele taskara, en belangrijker, een paspoort had, maar verklaart hierover tevens eerder stereotiep dat deze werden afgenomen door een smokkelaar in Moskou (CGVS p. 8). U presenteerde daarom enkel een kopie van een taskara, en een kopie van schoolresultaten (documenten 1, 2). Kopieën kunnen natuurlijk steeds onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk, en bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier dat Afghaanse documenten gemakkelijk op frauduleuze wijze bekomen kunnen worden.

U slaagde er bovendien niet in om de door u aangehaalde reden voor vertrek uit Afghanistan, namelijk een ontvoering, aannemelijk te maken. Er kan aangestipt worden dat u quasi identiek hetzelfde relaas gaf als uw neef D.M., wiens verklaringen niet aannemelijk bevonden werden. Dat jullie (grotendeels) identieke verklaringen aflegden doet niet af aan deze vaststelling, daar u zelf verklaart dat u geregeld contact hebt met uw neef in België (CGVS p. 11), en u sinds zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 28 augustus 2018 (waarvan de notities werden opgevraagd) dan ook ruimschoots de tijd hebt gehad om uw relaas op het zijne af te stemmen en in te studeren. Uw relaas is trouwens ook in hoofdzaak aangetast door identieke weinig aannemelijke elementen.

Ten eerste zijn er problemen met de tijdslijn van uw voorgehouden ontvoering. U kwam België binnen op 3 juni 2018, na een reis van drie maanden (CGVS p. 9). Voorafgaand aan uw vertrek zou u zeven tot negen maanden hebben binnen gezeten in Afghanistan (CGVS p. 9). U werd vrijgelaten na een ontvoering van twee à drie weken (CGVS p. 9). Teruggerekend zou u dan vrijgelaten zijn in de periode juni 2017 – augustus 2017. U verklaart evenwel dat u vrijgelaten werd na de betaling van losgeld door uw neef die het geld naar Afghanistan stuurde (CGVS p. 9, 13). Het afschrift van deze overschrijving van 10.000 euro is evenwel gedateerd op april 2017 (document 3, 5), ettelijke maanden voor uw vrijlating en ontvoering. Dit ondergraaft de voorgehouden ontvoering met het oogmerk om losgeld te doen betalen fundamenteel – uw oom kan niet geacht worden het losgeld reeds over te schrijven nog voor u ontvoerd werd.

U verklaart evenwel tevens dat u ontvoerd zou zijn rond nieuwjaar 1395 - 1396 (CGVS p. 9), ofte 21 maart 2017. Zelfs als dit gelezen wordt als zou u ontvoerd zijn op nieuwjaarsdag zelf, dan zou dit evenwel gewoon een ander probleem scheppen, namelijk dat er een lacune van ettelijke maanden ontstaat in uw relaas op basis van de verklaringen die u aflegde voor het CGVS over (de duur van) uw reisweg, en de tijd die u na de ontvoering nog doorbracht in Afghanistan op basis waarvan de bovenstaande tijdlijn werd samengesteld.

Bovendien verklaarde u ten tweede dat u bij uw ontvoering bedwelmd werd nadat een wit "iets" tegen uw neus werd geduwd (CGVS p. 11). Het is evenwel niet mogelijk om mensen op dergelijke manier te bedwelmen, hoewel het een cliché is in allerhande fictiewerken (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11). U zou ook op deze manier uw gevangenschap beëindigd hebben (CGVS p. 13). Dat u de voorgehouden ontvoering op dergelijk wijze kadert, ondergraaft de aannemelijkheid daarvan fundamenteel.

Ten derde kan er ook op gewezen worden dat uw verklaringen over uw periode van gevangenschap maar weinig doorleefd overkomen. Gevraagd om uw plaats van gevangenschap te omschrijven, geeft u enkel aan dat het een rommelige plaats was met een gedeeltelijk betonnen vloer en een klein venster op het dak. Vervolgens moet elk bijkomend detail specifiek door de protection officer bevestigd – zeg maar aangegeven – worden, zonder dat u ooit spontaan enige bijkomende details verleent (CGVS p. 12, 13). Gevraagd hoe u de verschillende weken die u er verbleven zou hebben doorbracht, kan u enkel stellen dat u louter wachtte tot u er grijze haren kreeg (CGVS p. 12). Dat valt maar erg moeilijk te geloven; u werd samen met uw neef opgesloten, en zelfs als u niets om handen had qua entertainment zou u toch wel iets gedaan moeten hebben om de tijd te doden. Voor iemand die voor onbepaalde tijd gevangen zit kunnen zelfs de meest banale dingen een buitenproportionele betekenis krijgen, bij wijze van tijdsmeting of als mechanisme om met het trauma om te gaan. Dat u niet verder komt dan te stellen dat u wekenlang enkel “wachtte” valt daarom maar erg moeilijk te geloven.

Uw relaas bevat hier ten vierde tevens een tegenstrijdigheid met de verklaringen van uw neef D.M. U verklaarde namelijk dat u de bewakers hebt horen praten over uw familie – ze zouden alles over hen geweten hebben (CGVS p. 12, 13). Uw neef daarentegen verklaarde nooit iets gezien of gehoord hebben van buitenaf, of vanwege uw gevangenebewaarders (CGVS 2 p. 22).

Ten vijfde kunnen ook vragen gesteld worden bij uw beschrijving van de tijd die u naderhand thuis doorgebracht zou hebben. U verklaarde namelijk dat u zo’n zeven tot negen maanden binnen werd gehouden door uw ouders, maar kan over die tijd enkel meegeven dat u de computergame “football PES 2016” speelde, en zaken overtipte die u kreeg van uw oom, die u evenwel niet nader kunt omschrijven (CGVS p. 14), een wel erg summiere beschrijving van meer dan een half jaar dat u binnen zou hebben doorgebracht. Mocht u werkelijk al die tijd hebben binnen gezeten, kan toch wel verwacht worden dat u met iets meer doorleefdheid over deze periode zou kunnen vertellen. Dat u dit niet deed doet twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen in deze.

Ten slotte kan er ook nog op gewezen worden dat u maar erg weinig kan vertellen over de door u gevolgde reisweg. Zo wist u bijvoorbeeld al niet te vertellen welke luchtvaartmaatschappij(en) u naar Moskou bracht(en), noch op welke plaats u een tussenlanding maakte (CGVS p. 15). Nochtans kan van iemand die in staat bleek om zelfstandig de overstap te maken naar een tweede vlucht, toch verwacht worden dat hij zou kunnen ontwaren waar hij zich precies bevond op dat moment gedurende de tien uur die u in de plaats van overstap verbleven zou hebben, en bovendien zou het ook noodzakelijk zijn om te weten met welke luchtvaartmaatschappij je reist om de juiste vlucht te vinden bij deze overstap (CGVS p. 15). Daarop gevraagd over de daaropvolgende reis van zo maar even drie maanden, wist u enkel te vertellen dat u af en toe reisde met de auto, met tussenstops van telkens enkele dagen onderweg (CGVS p. 16), wederom een wel erg summiere beschrijving van een maandenlange periode, welk elke doorleefdheid mist. U verklaringen over de door u gevolgde reisweg zijn daarom maar weinig aannemelijk, en u legt bovendien ook geen documenten of andere vormen van bewijs voor om deze te ondersteunen (CGVS p. 16).

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Rest de vraag of u in aanmerking komt voor de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, in het licht van uw bewering dat u afkomstig zou zijn uit de buurt Khair Khana in de stad Kabul. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- Schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953,*
- Schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur*
- Schending van de rechten van verdediging".*

Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud de waarheid heeft verteld over de feiten, zijn problemen en zijn vlucht uit Afghanistan. Zijn verklaringen zijn plausibel en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Hij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

Wat de motivering in de bestreden beslissing inzake verzoekers leeftijd betreft, voert verzoeker vooreerst aan dat "Het CGVS gaat er zonder meer én zonder enige motivering van uit dat aan de betwiste vaststellingen van het medisch onderzoek méér waarde moet worden gehecht dan aan de verklaringen en documenten van verzoeker.

Dat de rechten van verdediging van verzoeker hierdoor schromelijk worden geschonden."

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal ervan op de hoogte is dat hij de resultaten van het leeftijdsonderzoek betwist en dat er een beroep tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 11 juli 2018 is ingediend bij de Raad van State. Hij meent dan ook dat het leeftijdsonderzoek en de daarop gebaseerde beslissing, gelet op de hangende procedure bij de Raad van State, aldus geenszins definitief is en "niet zonder meer voor waar kan worden aangenomen". Hij meent dat bovenstaande temeer geldt nu "zowel op politiek als op wetenschappelijk vlak twijfel wordt geuit omtrent de betrouwbaarheid van medische onderzoeken om een leeftijd te schatten". Hij citeert hierbij uit informatie van de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren "in zijn vergadering van 20.02.2010". Verzoeker licht hierbij toe dat:

"Bij het schatten van een leeftijd is het aldus van ontegensprekelijk belang dat er een wetenschappelijk betrouwbare referentiegroep aanwezig is.

De referentiegroep waarmee ook verzoeker werd vergeleken is evenwel gebaseerd op een westerse blanke bevolking. En dit terwijl verzoeker een jonge Afghaan is en dus helemaal niet behoort tot het gehanteerde referentiekader.

Dat er bij het bepalen van de leeftijd ook geen rekening werd gehouden met andere indicatoren om de leeftijdsbepaling uit te voeren, zoals o.m. een gesprek met verzoeker zelf, zijn broer die een geldig verblijfsstatuut heeft in België, een psycho-affectieve test, posttraumatische stress

Dat het duidelijk is dat er zeer omzichtig en argwanend dient te worden omgesprongen met de resultaten van dergelijke medische expertises.

Dat verzoeker en zijn raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud ook duidelijk aangaven dat er gegronde reden is om te twijfelen aan het medisch onderzoek.

De radiografie van het sleutelbeen geeft een leeftijd aan van rond de 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (dus maximum 18). De handpolsradiografie gaf een leeftijd weer van minstens 18 jaar, maar zonder standaarddeviatie, zodat niet kan worden nagegaan welke jongste leeftijd hier kan worden weerhouden. Een orthopantomogram kon geen bijkomende informatie verschaffen gezien er geen wijsheidstanden aanwezig zijn bij verzoeker.

Bij twijfel dient men steeds uit te gaan van de jongste leeftijd (en dus maximum 18 jaar).

Verwerende partij hanteert in haar beslissing evenwel de oudste leeftijd van 20 jaar (zonder de standaarddeviatie toe te passen).

Gezien die oudste leeftijd uiteraard niet overeenstemt met de verklaringen en stukken van verzoeker (gezien hij in werkelijkheid jonger is) concludeert het CGVS dan maar dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd.

Dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn leeftijd nochtans wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn.

Indien het CGVS bereid zou zijn om rekening te houden met de wetenschappelijke vragen die rijzen omtrent die tests én met de jongste leeftijd die voor verzoeker wordt weerhouden, zou duidelijk blijken dat de verklaringen van verzoeker wel waarheidsgetrouw zijn.

Niettemin gaat verwerende partij er blijkbaar eerder van uit dat verzoeker sowieso leugenachtige verklaringen aflegt tót hij zelf het bewijs van het tegendeel levert ..."

Wat de door hem neergelegde documenten betreft, licht verzoeker in zijn verzoekschrift toe dat "Diezelfde vooringenomenheid van verwerende partij komt ook tot uiting in de passage omtrent de voorgelegde stukken van verzoeker.

Het CGVS beperkt zich tot een loze en zeer vage bewering dat kopieën onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk.

Ook haar stelling dat documenten uit Afghanistan eenvoudig op frauduleuze wijze kunnen worden verkregen, is weinig onderbouwd. Men verwijt verzoeker ervan stereotiepe verklaringen af te leggen, maar kent geen schroom om zelf algemeenheden en veronderstellingen te hanteren om een beslissing te staven.

Kopieën worden door het CGVS niet aanvaard omdat ze mogelijks onderhevig zijn aan knip- en plakwerk, maar ook originele stukken worden blijkbaar niet aanvaard omdat ze mogelijks op frauduleuze wijze werden verkregen.

Verwerende partij gaat er kortom van uit dat alle Afghaanse documenten vals zijn tot het bewijs van het tegendeel wordt geleverd...

Men zal maar een Afghaanse vluchteling zijn die bij verwerende partij terechtkomt om een persoonlijk gehoor af te leggen.

In ieder geval motiveert verwerende partij op geen enkele wijze waarom de documenten van verzoeker niet in aanmerking worden genomen.

Ook omtrent het paspoort is er geen sprake van enige tegenstrijdigheid.

Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk gehoor heel duidelijk verteld dat hij, net vóór zijn vertrek, een paspoort heeft gekregen van zijn oom. Maar dat hij geen idee had of dit een echt of een vals was. Hij is dit zelf nooit gaan aanvragen, noch is hij zich moeten gaan aanmelden bij de bevoegde instanties. Dit paspoort diende enkel om de reis naar België te maken en werd door de smokkelaar terug ingehouden."

Verzoeker gaat vervolgens in op de motieven van de bestreden beslissing betreffende de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn ontvoering. Hij wijst er vooreerst op dat "logisch en evident" is waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat zijn verklaringen overeenstemmen met die van zijn neef D.M., "gezien beiden dezelfde problematiek hebben ervaren en samen werden ontvoerd". Hij meent dan ook dat het "eerder problematisch en tegenstrijdig [zou] zijn" als verzoeker geen overeenstemmende verklaringen had afgelegd. Hij voert hierbij aan dat:

"De beweringen van verwerende partij dat verzoeker ruimschoots de tijd zou hebben gehad om zijn relaas af te stemmen op dat van zijn neef en om zijn verklaringen in te studeren, is opnieuw nergens op gebaseerd.

Van het CGVS zou toch minstens mogen verwacht worden dat zij een neutraal standpunt innemen en zich onthouden van elke vooringenomenheid ten aanzien van personen die om internationale bescherming verzoeken !

Het is werkelijk frappant te moeten vaststellen dat men zich aan elke strohalm vastgrijpt om het relaas van verzoeker onderuit te halen en dat men daarbij, als officiële instantie, de loutere speculaties en gissingen niet schuwt."

Hij wijst er bovendien nog op dat het opvragen van de notities van het persoonlijk onderhoud een wettelijk voorzien recht is, zodat het "geenszins geoorloofd is dat het CGVS, de gebruikmaking van dit recht als een misbruik beschouwt".

Verzoeker betwist verder dat de tijdspanne in zijn verhaal niet correct zou zijn. Hij merkt hierbij op dat hij geen exacte datums weet en dus genooddaakt is om een schatting te maken van de periodes. Hij licht evenwel toe dat

"Hij verklaarde dat hij werd ontvoerd omstreeks nieuwjaar (Afghaans nieuwjaar) en dat hij minstens een paar weken werd opgesloten.

Er werd door zijn neef vanuit België op 03.04.2017 een bedrag van 10.000,00 EUR overgeschreven naar diens moeder (dus de tante van verzoeker).

Zijn tante verkocht ook haar goud om het losgeld bijeen te krijgen.

Verzoeker werd na enkele weken gevangenschap vrijgelaten. Na zijn vrijlating bleef hij nog zo'n 7 à 9 maanden thuis in Afghanistan. Na zijn vertrek was hij nog enkele maanden onderweg. Op 03.06.2018 kwam hij aan in België. Temeer daar verzoeker geen exacte tijdstippen weet, is de tijdspanne die hij heeft verteld wel degelijk mogelijk. Het klopt in ieder geval niet dat het losgeld zou zijn betaald vóór zijn ontvoering."

Verzoeker stelt verder te volharden in zijn verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud en licht hierbij toe dat:

"Het is niet omdat de wijze waarop verzoeker ontvoerd werd ook in fictieverhalen voorkomt, dat dit in de realiteit niet kan gebeuren.

Hij kan moeilijk een heel relaas verzinnen of gedetailleerd uitwerken wanneer hij in werkelijkheid werd vastgehouden in een ruimte met kapotte vloer waar enkel een deur was en een klein venster in het dak waaruit wat licht kwam.

Verwerende partij struikelt verder over het feit dat verzoeker niets deed tijdens zijn gevangenschap. Verzoeker stelt zich terecht de vraag wat hij dan wel had moeten doen. Hij probeerde met zijn neef te ontsnappen door de deur in te beuken. Dat is niet gelukt. Er restte hen niet anders te doen dan wachten. Zij zaten niet in een luxeresort waar verschillende activiteiten mogelijk waren of een bibliotheek voorhanden was. Er was niets aanwezig en zij konden enkel wachten.

Het feit dat verzoeker de bewakers op een bepaald ogenblik onder elkaar heeft horen praten over verzoekers familie vormt ook helemaal geen tegenstrijdigheid met het relaas van zijn neef. Uit het feit dat zijn neef niets heeft gehoord, kan men toch niet afleiden dat verzoeker liegt wanneer hij stelt dat hij wel iets heeft gehoord. Er kunnen tal van redenen zijn waarom zijn neef niets heeft gehoord (bv. hij sliep, was in zichzelf gekeerd, in shock, heeft een slechter gehoor, ...). Het is wel zeer vergezocht om hierin een tegenstrijdigheid te zoeken.

Bovendien zijn beiden consequent in hun verklaringen dat de ontvoerders nooit rechtstreeks met hen spraken of contact zochten.

Verzoeker vertelde inderdaad niet veel over de tijd die hij na zijn vrijlating thuis doorbracht om de eenvoudige reden dat er ook niet veel te vertellen valt. Hij bracht die tijd gewoon door met zijn familie (eten, slapen, thuis zitten).

Wanneer er elektriciteit was, kon hij wat op de computer werken of een computergame spelen. Maar er gebeurden in die periode geen noemenswaardige zaken bij verzoeker thuis."

Verzoeker voert verder nog aan dat geen rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker, die "in werkelijkheid" in september 2018 pas zestien jaar oud is geworden en aldus nog geen vijftien jaar oud was ten tijde van zijn ontvoering. Verzoeker gaf zelf aan dat hij moeite had met het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker wijst er verder op dat ontvoeringen van Afghaanse kinderen in Kabul een vaker voorkomend gegeven zijn, waarbij het "flauwste vermoeden van rijkdom" voldoende kan zijn om losgeld te eisen. In het geval van verzoeker volstond het te weten dat zijn neef in het buitenland verblijft om aan te nemen dat zijn familie losgeld kan betalen. Hij verwijst hierbij naar de door hem neergelegde krantenartikelen (verzoekschrift, stuk 7) en een "Britse reportagereeks *Unreported World 2018, Episode 3 "Kidnapped in Kabul"* (<https://www.youtube.com/watch?v=ml04vnxWkZE>)" over de ontvoeringen in Kabul.

Wat de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn reisweg betreft, licht verzoeker toe als volgt:

"Verzoeker heeft steeds verklaard dat hij via smokkelaars tot in België is geraakt.

Hij heeft eerst het vliegtuig genomen naar Rusland. Zijn oom had voor hem een paspoort geregeld met zijn naam en foto in. Verzoeker vermoed dat dit een vals paspoort zal geweest zijn. Dit werd door de smokkelaar terug afgenomen. Het feit dat dit een stereotiepe verklaring zou zijn, maakt het daarom niet minder waar. Het is een algemeen gekend fenomeen dat identiteitsdocumenten door de smokkelaars worden ingehouden.

Verzoeker kon wel degelijk informatie geven omtrent de luchtvaartmaatschappij. Hij vertelde tijdens zijn gehoor dat het vliegtuig een blauwe kleur had, met verschillende gekleurde streepjes en dat er d-flight op vermeld stond.

Verzoeker verklaarde verder dat ze in de luchthaven van Moskou moesten wachten en later werden opgepikt door een zekere Ali. Ze verbleven nadien eerst een tijdje in de bossen. Uiteindelijk reisden zij deels te voet en deels per wagen naar België. Zij verbleven telkens gedurende enkele dagen op diverse plaatsen. Het is niet verwonderlijk dat hij niet weet op welke plaatsen hij allemaal verbleven heeft. Opnieuw kan worden opgemerkt dat het geen plezierreisje betrof. Hij was uiteraard bang en gestresseerd tijdens de reis en wist niet wat hem allemaal te wachten stond.

Verzoeker verklaarde wel op een bepaald ogenblik een vlag te hebben gezien en beschreef die ook tijdens zijn gehoor. Het CGVS stelt dat de getekende vlag lijkt op de Cubaanse ..., doch de vlag lijkt evenzeer op de Tsjechische. Hetgeen opnieuw het verhaal van verzoeker aannemelijk maakt."

Verzoeker besluit dan ook dat hij de motieven van de bestreden beslissing heeft weerlegd en heeft aangetoond dat zijn relaas geen tegenstrijdigheden bevat, zodat er geen doorslaggevende motieven overeind blijven waaruit kan worden besloten dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn. Hij benadrukt andermaal dat hij correcte en consequente verklaringen heeft afgelegd en weldegelijk problemen heeft in Afghanistan.

Verzoeker meent bovendien dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit en herkomst uit de wijk Khair Khana in de stad Kabul niet ter discussie staat. Hij licht hierbij toe als volgt:

"Het CGVS baseert zich op het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note : Afghanistan van mei 2018 om de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan te evalueren. Verwerende partij stelt in eerste instantie in zeer algemene bewoordingen dat het geweld en de impact van het conflict in Afghanistan verschilt van regio tot regio. Verzoeker betwist dit uiteraard niet.

Evenwel is het zo dat verzoeker afkomstig is uit Kabul. En waar voorheen geoordeeld werd dat de Afghaanse steden relatief veiliger waren dan de rurale gebieden, werpt het laatste UNHCR rapport dd. 30.08.2018 toch een ander licht op die "relatieve veiligheid".

In dit recente rapport wordt gesteld dat het gewapend conflict in Afghanistan anno 2018 blijft aanhouden. Dat de overheidstroepen aanzienlijk terrein verloren hebben aan de taliban. En dat die verhoogde aanwezigheid van de taliban, in combinatie met IS, de veiligheidssituatie in het land verder destabiliseren. Ook de impact van die gedestabiliseerde veiligheidssituatie op de burgers is groot.

Dat, in tegenstelling tot hetgeen vermeld staat in de bestreden beslissing, uit het UNHCR rapport blijkt dat weinig steden gespaard worden van de aanvallen van AGE's en dat zij wel degelijk specifiek burgerslachtoffers willen maken (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 August 2018, HCR/EG/AFG/18/02, pagina 110).

Dat in de nieuwe richtlijn ook heel specifiek wordt aangehaald dat Kabul geen intern vluchtalternatief meer is.

Dit vormt een belangrijke wijziging ten aanzien van de oude richtlijnen. Een wijziging waarmee door verwerende partij geen rekening wordt gehouden.

De voornaamste reden waarom Kabul niet langer als een veilig intern vluchtalternatief wordt beschouwd, is omwille van het toenemende aantal burgerslachtoffers.

Burgers die eenvoudigweg deelnemen aan het dagelijkse openbare leven worden blootgesteld aan het wijdverspreide geweld dat de stad treft. Onder dagdagelijkse activiteiten wordt onder meer verstaan het zich verplaatsen van en naar het werk, naar een hospitaal gaan, naar school gaan, maar ook de activiteiten die op straat doorgaan zoals verkopen op straat, zelfs naar de markt gaan, naar de moskee of naar andere plaatsen waar mensen samenkomen.

Dergelijke dagdagelijkse en sociale activiteiten worden beschouwd als risicovol en men loopt het risico slachtoffer te worden van geweld.

Ook de FOD Buitenlandse Zaken stelt in haar advies omtrent Afghanistan dat het geweld de laatste jaren onverminderd voortgaat in alle delen van het land en dit met grote aantallen burgerslachtoffers tot gevolg. Meer nog, 2018 was in dat opzicht het jaar met de zwaarste balans sinds het begin van de eeuw. Zelfs in de zwaarst beveiligde delen van de hoofdstad vinden aanslagen plaats.

Bovendien wordt gesteld dat de spanningen in het land momenteel nog hoger oplopen in de aanloop naar de geplande presidentsverkiezingen komende zomer.

Specifiek omtrent Kabul wordt in het advies van de FOD Buitenlandse Zaken tevens gemeld dat ook burgers een doelwit vormen van aanvallen.

Naast de veiligheidsrisico's wordt in de richtlijnen van UNHCR daarenboven ook aangehaald dat de socio-economische situatie in Kabul onhoudbaar geworden is door de exponentiële bevolkingsgroei van de voorbije jaren. Er is sprake van steeds toenemende armoede.

"UNHCR considers that given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA / IRA is generally not available in the city." (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 August 2018, HCR/EG/AFG/18/02, pagina 114).

Verwerende partij lijkt dit recente rapport en het feit dat Kabul zelfs niet langer als intern vluchtalternatief wordt aanzien compleet te negeren."

Verzoeker wijst er verder nog op dat de UNHCR "Eligibility guidelines" van 30 augustus 2018 melding maken van een "aantal zeer specifieke kwetsbare profielen" en citeert uit informatie waaruit blijkt dat familieleden van personen die geassocieerd worden met de overheid of de internationale gemeenschap een risicoprofiel vormen. Hij wijst erop dat zijn neef werkzaam was als tolk voor het Amerikaanse leger en om die redenen zijn land heeft moeten ontvluchten. Verzoeker loopt als familielid van zijn neef dan ook een "verhoogd risico".

Verzoeker toont aldus wel degelijk aan dat hij in het geval van een terugkeer naar Kabul een reëel risico loopt op een ernstige schade als gevolg van de bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 11 juli 2018 (stuk 3);
- het medisch onderzoek met betrekking tot de bepaling van zijn leeftijd van 19 juni 2018 (stuk 4);
- de vordering tot schorsing en verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 11 juli 2018 (stuk 5);
- documenten met betrekking tot de "lening gelden en overschrijving losgeld" (stuk 6);
- het artikel "Afghan capital plagued by kidnapping and extortion of locals" van The National van 10 maart 2017 en het artikel "Kidnappings terrify Afghan investors" van Mina Habib (stuk 7);
- informatie van de website van de FOD Buitenlandse Zaken inzake het reisadvies voor Afghanistan, geraadpleegd op 25 februari 2019 (stuk 8).

De Raad merkt op dat stuk 6 reeds werd voorgelegd en zich in het administratief dossier bevindt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11, nr. 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 8 juli 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van december 2017;
- COI Focus “*Afghanistan Security Situation in Kabul City*” van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation Update*” van mei 2018;
- EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van juni 2019;
- EASO-rapport “*Country Guidance Afghanistan*” van juni 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Vooreerst merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Verzoeker legt een kopie neer van het beroep (verzoekschrift, stuk 5) dat hij heeft ingediend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 11 juli 2018 (verzoekschrift, stuk 3) en stelt dat deze, gelet op de hangende procedure bij de Raad, geenszins definitief is en niet voor waar kan worden aangenomen. Verzoeker gaat met dit verweer echter eraan voorbij dat overeenkomstig het “*privilège du préalable*” deze beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht wordt overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. In acht genomen dat het de bedoeling van de wetgever was om de procedure tot het bekomen van internationale bescherming snel te doen verlopen, kan niet worden aangenomen dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden door een beslissing te nemen alvorens de Raad van State zich te dezen had uitgesproken inzake het beroep dat verzoeker tegen de beslissing van de Dienst Voogdij instelde. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift nog kritiek uit op de conclusie van het medisch onderzoek en de wijze waarop dergelijke medische onderzoeken worden gevoerd, dient erop gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State, hetgeen hij klaarblijkelijk ook deed (verzoekschrift, stuk 5).

Aldus stelde de bestreden beslissing terecht vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden leeftijd, gezien uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Gezien het voormelde “*privilège du préalable*” wordt deze leeftijd immers vooralsnog door de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming beschouwd als verzoekers werkelijke leeftijd. Waar verzoeker voorhoudt dat enkel rekening dient te worden gehouden met de uit de gevoerde medische onderzoeken gebleken jongst mogelijk leeftijd, *in casu* achttien jaar volgens verzoeker (verzoekschrift, stuk 4), betekent dit dat verzoeker meerderjarig is. Verder wijst de Raad erop dat in de beslissing van de Dienst Voogdij op 7 juli 2018 een vork wordt gehanteerd en dus een leeftijd van 20 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure dat hij geboren werd op 26 september 2002 en aldus nog geen 16 jaar oud was ten tijde van het gevoerde leeftijdsonderzoek op 19 juni 2018 en de beslissing van de Dienst Voogdij op 7 juli 2018.

Aldus stelt de Raad vast dat, zelfs rekening houdende met de in het leeftijdsonderzoek vastgestelde minimumleeftijd, verzoeker minstens twee jaar ouder is dan hij aanvankelijke verklaarde, zoals tevens terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Deze vaststelling toont dan ook aan dat verzoeker weldegelijk bewust tracht de Belgische instanties te misleiden.

De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet, zoals in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara, die verzoekers ongeloofwaardig geachte geboortedatum bevestigt.

De commissaris-generaal merkte daarnaast ook terecht op dat verzoeker geen overtuigend stuk neerlegt ter staving van zijn identiteit.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat de door verzoeker neergelegde taskara en schoolresultaten louter kopieën betreffen, waarvan de inhoud gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Met het louter aanvoeren dat dit een *“loze en zeer vage bewering”* betreft toont verzoeker niet aan dat deze motivering onjuist of niet pertinent is. De bestreden beslissing wees evenzeer terecht op landeninformatie (Landeninformatie, stuk 12, nr. 6), met name de *“COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten”* van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten, vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De argumentatie in het verzoekschrift dat *“Ook haar stelling dat documenten uit Afghanistan eenvoudig op frauduleuze wijze kunnen worden verkregen, is weinig onderbouwd”* kan dan ook niet worden bijgetreden, gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie. Verzoeker brengt zelf geen enkel stuk bij dat op deze informatie een ander licht zou kunnen werpen. Het gaat hier dan ook geenszins om *“algemeenheden en veronderstellingen”*, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Verder blijkt uit voormelde motivering evenmin dat ervan wordt uitgegaan dat alle Afgaanse documenten vals zijn tot bewijs van het tegendeel; er wordt enkel terecht vastgesteld dat het veelvuldig voorkomen van corruptie inzake Afgaanse documenten, de bewijswaarde van deze documenten relativeert. Verzoekers stelling *“Men zal maar een Afgaanse vluchteling zijn die bij verwerende partij terecht komt om een persoonlijk gehoor af te leggen.”* is dan ook irrelevant en ongepast. Gelet op het voorgaande, oordeelde de bestreden beslissing dan ook terecht dat de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn identiteit relatief is.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat de smokkelaar zijn originele taskara en het, naar zijn vermoeden valse, paspoort dat opgemaakt werd ten behoeve van zijn vlucht naar Europa heeft ingehouden en voert aan dat *“het is een algemeen gekend fenomeen dat identiteitsdocumenten door de smokkelaars werden ingehouden”*. De Raad merkt vooreerst op dat dit een louter blote bewering betreft, die niet gestaafd wordt door concrete elementen of gegevens. Zijn verklaringen hierover worden bovendien ondermijnd doordat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn reisweg (zie *infra*). De Raad is bovendien van oordeel dat op basis van dit verweer in het verzoekschrift niet kan worden ingezien welk belang de smokkelaar zou hebben bij het inhouden van verzoekers identiteitsdocumenten. Hierbij merkt de Raad op dat verzoeker louter stelt dat hij vermoedt dat het door hem gebruikte paspoort vals is, terwijl uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij nog contact heeft met iemand in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6) en aldus redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij bij zijn oom informatie kan bekomen over de authenticiteit van zijn paspoort. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het door hem tijdens zijn vlucht gebruikte paspoort een vals paspoort betreft, zodat dit gegeven geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat niet kan worden ingezien welk belang de smokkelaar zou hebben bij het inhouden van verzoekers identiteitsdocumenten. De Raad wijst op artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker duidelijk de verplichting oplegt om alle nodige elementen ter staving van een verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk neer te leggen, en bij gebrek aan stukken een aanvaardbare verklaring hiervoor te geven. Dit is hier niet het geval.

De bestreden beslissing motiveerde bovendien terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden verklaringen inzake zijn ontvoering, gelet op (i) de incoherente chronologie van de door hem voorgehouden feiten, (ii) het fictieve karakter van zijn bewering dat hij werd bedwelmd doordat een witte doek tegen zijn gezicht werd geduwd, (iii) zijn niet-doorleefde verklaringen over zijn periode van gevangenschap en (iv) zijn tegenstrijdige verklaring met die van zijn neef D.M. inzake het feit of zij de ontvoerders hebben horen praten over hun familieleden.

Verzoekers verweer dat de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker de tijd zou hebben gehad om het relaas van zijn neef in te studeren “*nergens op gebaseerd*” is en louter “*speculaties en gissingen*” betreft, doet geen afbreuk aan de motivering dat de gelijklopende verklaringen van verzoeker en zijn neef geen afdoende bewijs vormen van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, gezien dergelijke gelijklopende verklaringen tevens door studie kunnen worden verworven. Het loutere feit dat verzoeker en zijn neef gelijklopende verklaringen afleggen volstaat dan ook niet om de motieven van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat de door verzoeker aangehaalde feiten niet geloofwaardig zijn, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De ongeloofwaardigheid van een relaas kan immers niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker toont met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift dan ook niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in hoofde van de commissaris-generaal. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan evenmin blijken dat de commissaris-generaal het recht om de notities van het persoonlijk onderhoud op te vragen beschouwt als misbruik in hoofde van verzoeker, zoals hij beweert in het verzoekschrift.

De Raad merkt bovendien nog op dat de bestreden beslissing weldegelijk een tegenstrijdigheid heeft vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn neef in verband met hun beweerde ontvoering. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker verklaarde dat hij de bewakers hoorde praten over zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12-13), terwijl zijn neef tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij nooit iets gezien of gehoord zou hebben van buitenaf of van de gevangenebewaarders (Landeninformatie, stuk 12, nr. 1, p. 22). Verzoekers verweer dat “*er tal van redenen [kunnen] zijn waarom zijn neef niets heeft gehoord (bv. hij sliep, was in zichzelf gekeerd, in shock, heeft een slechter gehoor, ...)*” betreffen louter veronderstellingen en vermoedens in hoofde van verzoeker die aldus geen afbreuk doen aan de bovenstaande motivering. De Raad acht het op zich ongeloofwaardig dat verzoekers neef gedurende de twee à drie weken van hun opsluiting helemaal niets zou gehoord hebben van buitenaf of van de gevangenebewaarders, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de gevangenebewaarders zo luid en duidelijk hoorde dat hij kon verstaan waarover zij praatten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12-13). Dergelijke inconsistenties in de verklaringen van verzoeker en zijn neef doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid is dan ook geenszins “*vergezocht*”, zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift. Het loutere feit dat verzoeker en zijn neef beiden verklaarden dat de ontvoerders nooit rechtstreeks met hun in contact kwamen kan geen afbreuk doen aan voorgaande tegenstrijdigheid en kan evenmin volstaan, zoals hierboven reeds uitgebreid werd beoordeeld, om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen.

Verzoeker tracht de vastgestelde incoherenties in de door hem weergegeven chronologie van de feiten te verschonen door in zijn verzoekschrift aan te voeren dat hij “*geen exacte datums weet en aldus genoodzaakt is om schattingen te maken van de periodes*”. In deze merkt de Raad op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat van verzoeker werd verwacht dat hij de exacte data van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten kan vermelden, doch van verzoeker kan wel worden verwacht dat hij voor de instanties (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. De Raad merkt echter op dat verzoeker er niet in slaagt om de chronologie van de door hem aangehaalde feiten op een correcte en coherente wijze in de tijd te situeren, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat de door verzoeker vermelde tijdsperiodes een schatting betreffen. Het verweer in het verzoekschrift kan hieraan geen afbreuk doen, gezien verzoeker zich in wezen beperkt tot een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarmee hij er echter geenszins in slaagt om de door chronologie van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in overeenstemming te brengen, gelet op de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat: “*Ten eerste zijn er problemen met de tijdslijn van uw voorgehouden ontvoering. U kwam België binnen op 3 juni 2018, na een reis van drie maanden (CGVS p. 9). Voorafgaand aan uw vertrek zou u zeven tot negen maanden hebben binnen gezeten in Afghanistan (CGVS p. 9). U werd vrijgelaten na een ontvoering van twee a drie weken (CGVS p. 9). Teruggerekend zou u dan vrijgelaten zijn in de periode juni 2017 – augustus 2017. U verklaart evenwel dat u vrijgelaten werd na de betaling van losgeld door uw neef die het geld naar Afghanistan stuurde (CGVS p. 9, 13). Het afschrift van deze overschrijving van 10.000 euro is evenwel gedateerd op april 2017 (document 3, 5), ettelijke maanden voor uw vrijlating en ontvoering.*”

Dit ondergraaft de voorgehouden ontvoering met het oogmerk om losgeld te doen betalen fundamenteel – uw oom kan niet geacht worden het losgeld reeds over te schrijven nog voor u ontvoerd werd.

U verklaart evenwel tevens dat u ontvoerd zou zijn rond nieuwjaar 1395 - 1396 (CGVS p. 9), ofte 21 maart 2017. Zelfs als dit gelezen wordt als zou u ontvoerd zijn op nieuwjaarsdag zelf, dan zou dit evenwel gewoon een ander probleem scheppen, namelijk dat er een lacune van ettelijke maanden ontstaat in uw relaas op basis van de verklaringen die u aflegde voor het CGVS over (de duur van) uw reisweg, en de tijd die u na de ontvoering nog doorbracht in Afghanistan op basis waarvan de bovenstaande tijdlijn werd samengesteld.”

Wat de door verzoeker neergelegde foto's van overschrijvingen betreft, merkt de Raad op dat hieruit niet kan worden afgeleid onder welke omstandigheden dit geld werd overgeschreven. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat zijn neef een bedrag van 10.000 euro overschreef naar zijn moeder, verzoekers tante, ter betaling van het gevraagde losgeld, doch uit de foto's van de overschrijvingen blijkt enkel dat geld werd overgeschreven voor verzoekers moeder (*“for my mother”*), zodat hieruit niet blijkt dat het geld bestemd was als losgeld omdat verzoeker zou zijn ontvoerd. Dit klemmt te meer gelet op voorgaande pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers verklaringen over zijn problemen chronologisch niet in overeenstemming te brengen zijn, hetgeen afbreuk doet aan verzoekers verklaringen dat zijn neef op 3 april 2017 een bedrag van 10.000 euro overschreef naar zijn moeder ter betaling van het losgeld voor de ontvoering van verzoeker en zijn neef.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat *“het is niet omdat de wijze waarop verzoeker werd ontvoerd ook in fictieverhalen voorkomt, dat dit in de realiteit niet kan gebeuren”*, gaat hij eraan voorbij dat uit de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal (Landeninformatie, stuk 12, p. 7-8) genoegzaam blijkt dat het in de realiteit onmogelijk is om iemand te bedwelmen door iets wit tegen zijn neus te duwen. De vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij op deze wijze werd ontvoerd en vrijgelaten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 11 en 13) doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat *“Hij kan moeilijk een heel relaas verzinnen of gedetailleerd uitwerken wanneer hij in werkelijkheid werd vastgehouden in een ruimte met kapotte vloer waar enkel een deur was en een klein venster in het dak waaruit wat licht kwam.”* en *“Verwerende partij struikelt verder over het feit dat verzoeker niets deed tijdens zijn gevangenschap. Verzoeker stelt zich terecht de vraag wat hij dan wel had moeten doen. Hij probeerde met zijn neef te ontsnappen door de deur in te beuken. Dat is niet gelukt. Er restte hen niet anders te doen dan wachten. Zij zaten niet in een luxeresort waar verschillende activiteiten mogelijk waren of een bibliotheek voorhanden was. Er was niets aanwezig en zij konden enkel wachten”* biedt geenszins een afdoende verklaring voor de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker vage en ondoorleefde verklaringen aflegde over de periode waarin hij gevangen werd gehouden, zoals blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12-13). Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker over een dermate ingrijpende gebeurtenis als een ontvoering en gevangenhouding, die volgens hem twee à drie weken duurde, doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen zou afleggen, *quod non*. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Ook het verweer in het verzoekschrift dat *“Verzoeker vertelde inderdaad niet veel over de tijd die hij na zijn vrijlating thuis doorbracht om de eenvoudige reden dat er ook niet veel te vertellen valt. Hij bracht die tijd gewoon door met zijn familie (eten, slapen, thuis zitten). Wanneer er elektriciteit was, kon hij wat op de computer werken of een computergame spelen. Maar er gebeurden in die periode geen noemenswaardige zaken bij verzoeker thuis.”* kan geen afbreuk doen aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aflegt over de zeven à negen maanden die hij volgens zijn eigen verklaringen thuis diende te spenderen na zijn ontvoering. De vaststelling dat verzoeker noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in zijn verzoekschrift verder komt dan te verklaren dat hij gedurende deze zeven à negen maanden enkel at, sliep, thuiszat, op de computer werkte en computergames speelde, getuigt naar het oordeel van de Raad dan ook over een gebrek aan doorleefdheid in verzoekers verklaringen en is op zich dan ook ongeloofwaardig. De motivering in de bestreden beslissing hierover is dan ook pertinent en correct.

De Raad treedt verder de commissaris-generaal bij dat verzoeker nagenoeg geen kennis heeft over zijn reisweg – zo kent hij de luchtvaartmaatschappij niet waarmee hij vloog noch weet hij waar hij een tussenlanding maakte – en hij kan dit in het verzoekschrift ook niet verder toelichten.

Hij beperkt zich immers tot het louter herhalen van de eerder tijdens het persoonlijk onderhoud gegeven informatie over de luchtvaartmaatschappij waarmee hij vloog, doch verzoeker doet hiermee geenszins afbreuk aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing waarom van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij de naam van deze luchtvaartmaatschappij kent.

Waar verzoeker verder opmerkt dat het niet verwonderlijk is dat hij niet weet op welke plaatsen hij heeft verbleven na zijn aankomst in Moskou, dat het geen plezierreisje betrof, dat hij bang en gestresseerd was en dat hij niet wist wat hem allemaal te wachten stond, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal terecht vaststelt dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg na zijn aankomst in Moskou iedere doorleefdheid missen, hoewel deze reis nog meerdere maanden zou hebben geduurd. Zelfs wanneer wordt aangenomen dat een dergelijke reis met de nodige angst, spanning en onzekerheid gepaard gaat, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over hoe zijn reis naar België is verlopen, waar hij precies is langsgeslagen en wat hij precies meemaakte, *quod non*. Het feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud een vlag tekende die op de Tsjechische vlag lijkt, doet verder geen afbreuk aan deze beoordeling. Verzoekers reisweg betreft een relevant element ter beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en dit element doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verdere verklaringen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij moeite had met dit onderhoud, merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijs bijbrengt, noch blijkt op enige wijze uit het verloop van het persoonlijk onderhoud dat verzoekers cognitieve vermogens hem zouden verhinderen om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan of om geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen. Waar verzoeker verwijst naar zijn leeftijd, merkt de Raad bovendien op dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaarde minderjarigheid (zie *supra*). Aldus doet dit verweer geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Gelet op voorgaande vaststellingen is dit echter niet het geval.

Wat verzoekers verwijzing betreft naar algemene informatie in verband met kidnappings in Kabul (verzoekschrift, p. 10 en stuk 8), dient erop gewezen dat deze informatie geen betrekking heeft op zijn persoon en aldus niet volstaat teneinde de door hem aangevoerde vrees voor vervolging alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Uit het bovenstaande blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het in Afghanistan geweten zou zijn dat zijn neef in het buitenland verblijft, noch dat hij hieromtrent in Afghanistan enige problemen zou kennen, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn problemen.

Waar verzoeker verwijst naar informatie van UNHCR en aanvoert dat hij een kwetsbaar profiel heeft als familielid van zijn neef, die op zijn beurt werkzaam was als tolk voor de Amerikanen en om die reden bedreigd werd, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken; een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon kan hiertoe niet volstaan. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd ontvoerd (omwille van het feit dat zijn neef in het buitenland verblijft). De Raad merkt bovendien op dat verzoeker noch bij aanvang van de procedure, noch tijdens het persoonlijk onderhoud enige aan het profiel van zijn neef gerelateerde vrees voor vervolging of problemen aanhaalde. De Raad wijst erop dat ieder dossier individueel wordt behandeld en dat de erkenning als vluchteling van verzoekers neef niet betekent dat er in hoofdte van verzoeker eveneens een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Dit klemt des te meer daar in de door verzoeker geciteerde informatie uitdrukkelijk wordt gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden (*"depending on the individual circumstances of the case"* (verzoekschrift, p. 12)). Verzoeker voert evenwel geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan het profiel van zijn neef gelinkte problemen aan.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt."

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet er in dit kader ten eerste op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij uw screeningsgesprek aan dat u geboren was op 26 september 2002, en op dat moment dus 15 jaar oud was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 8 juni 2018). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, 1120 Neder-over-Heembeek op 18 juni 2018, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 18 juni 2018 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Hier tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op gewezen, stelde u dat u de medisch vastgestelde leeftijd niet aanvaardde, en verwees u naar uw taskara (verklaring DVZ dd. 30 oktober 2018, afdeling 4.). Het verschil tussen uw medisch vastgestelde minimumleeftijd, en uw opgegeven leeftijd is evenwel twee à drie jaar, een substantieel verschil. Als uw taskara de door u opgegeven leeftijd onderschrijft, kan er daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Nadat u voor het CGVS gewezen werd op de bevinding van het medisch onderzoek (CGVS p. 3), bleef u bij uw eerdere leeftijdsverklaring. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielerinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een kopie van een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk niet- authentiek document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Dit sluit aan bij de vaststelling ten tweede dat u geen enkel origineel, authentiek stuk kan voorleggen dat uw beweerde identiteit en afkomst kan staven. U verklaarde nochtans dat u in Afghanistan een originele taskara, en belangrijker, een paspoort had, maar verklaart hierover tevens eerder stereotiep dat deze werden afgenomen door een smokkelaar in Moskou (CGVS p. 8). U presenteerde daarom enkel een kopie van een taskara, en een kopie van schoolresultaten (documenten 1, 2). Kopieën kunnen natuurlijk steeds onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk, en bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier dat Afghaanse documenten gemakkelijk op frauduleuze wijze bekomen kunnen worden.

U slaagde er bovendien niet in om de door u aangehaalde reden voor vertrek uit Afghanistan, namelijk een ontvoering, aannemelijk te maken. Er kan aangestipt worden dat u quasi identiek hetzelfde relaas gaf als uw neef D.M., wiens verklaringen niet aannemelijk bevonden werden. Dat jullie (grotendeels) identieke verklaringen aflegden doet niet af aan deze vaststelling, daar u zelf verklaart dat u geregeld contact hebt met uw neef in België (CGVS p. 11), en u sinds zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 28 augustus 2018 (waarvan de notities werden opgevraagd) dan ook ruimschoots de tijd hebt gehad om uw relaas op het zijne af te stemmen en in te studeren. Uw relaas is trouwens ook in hoofdzaak aangetast door identieke weinig aannemelijke elementen.

Ten eerste zijn er problemen met de tijdslijn van uw voorgehouden ontvoering. U kwam België binnen op 3 juni 2018, na een reis van drie maanden (CGVS p. 9). Voorafgaand aan uw vertrek zou u zeven tot negen maanden hebben binnen gezeten in Afghanistan (CGVS p. 9). U werd vrijgelaten na een ontvoering van twee à drie weken (CGVS p. 9). Teruggerekend zou u dan vrijgelaten zijn in de periode juni 2017 – augustus 2017. U verklaart evenwel dat u vrijgelaten werd na de betaling van losgeld door uw neef die het geld naar Afghanistan stuurde (CGVS p. 9, 13). Het afschrift van deze overschrijving van 10.000 euro is evenwel gedateerd op april 2017 (document 3, 5), ettelijke maanden voor uw vrijlating en ontvoering. Dit ondergraaft de voorgehouden ontvoering met het oogmerk om losgeld te doen betalen fundamenteel – uw oom kan niet geacht worden het losgeld reeds over te schrijven nog voor u ontvoerd werd.

U verklaart evenwel tevens dat u ontvoerd zou zijn rond nieuwjaar 1395 - 1396 (CGVS p. 9), ofte 21 maart 2017.

Zelfs als dit gelezen wordt als zou u ontvoerd zijn op nieuwjaarsdag zelf, dan zou dit evenwel gewoon een ander probleem scheppen, namelijk dat er een lacune van ettelijke maanden ontstaat in uw relaas op basis van de verklaringen die u aflegde voor het CGVS over (de duur van) uw reisweg, en de tijd die u na de ontvoering nog doorbracht in Afghanistan op basis waarvan de bovenstaande tijdlijn werd samengesteld.

Bovendien verklaarde u ten tweede dat u bij uw ontvoering bedwelmd werd nadat een wit "iets" tegen uw neus werd geduwd (CGVS p. 11). Het is evenwel niet mogelijk om mensen op dergelijke manier te bedwelmen, hoewel het een cliché is in allerhande fictiewerken (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11). U zou ook op deze manier uw gevangenschap beëindigd hebben (CGVS p. 13). Dat u de voorgehouden ontvoering op dergelijk wijze kadert, ondergraaft de aannemelijkheid daarvan fundamenteel.

Ten derde kan er ook op gewezen worden dat uw verklaringen over uw periode van gevangenschap maar weinig doorleefd overkomen. Gevraagd om uw plaats van gevangenschap te omschrijven, geeft u enkel aan dat het een rommelige plaats was met een gedeeltelijk betonnen vloer en een klein venster op het dak. Vervolgens moet elk bijkomend detail specifiek door de protection officer bevestigd – zeg maar aangegeven – worden, zonder dat u ooit spontaan enige bijkomende details verleent (CGVS p. 12, 13). Gevraagd hoe u de verschillende weken die u er verbleven zou hebben doorbracht, kan u enkel stellen dat u louter wachtte tot u er grijze haren kreeg (CGVS p. 12). Dat valt maar erg moeilijk te geloven; u werd samen met uw neef opgesloten, en zelfs als u niets om handen had qua entertainment zou u toch wel iets gedaan moeten hebben om de tijd te doden. Voor iemand die voor onbepaalde tijd gevangen zit kunnen zelfs de meest banale dingen een buitenproportionele betekenis krijgen, bij wijze van tijdsmeting of als mechanisme om met het trauma om te gaan. Dat u niet verder komt dan te stellen dat u wekenlang enkel "wachtte" valt daarom maar erg moeilijk te geloven.

Uw relaas bevat hier ten vierde tevens een tegenstrijdigheid met de verklaringen van uw neef D.M. U verklaarde namelijk dat u de bewakers hebt horen praten over uw familie – ze zouden alles over hen geweten hebben (CGVS p. 12, 13). Uw neef daarentegen verklaarde nooit iets gezien of gehoord hebben van buitenaf, of vanwege uw gevangenbewaarders (CGVS 2 p. 22).

Ten vijfde kunnen ook vragen gesteld worden bij uw beschrijving van de tijd die u naderhand thuis doorgebracht zou hebben. U verklaarde namelijk dat u zo'n zeven tot negen maanden binnen werd gehouden door uw ouders, maar kan over die tijd enkel meegeven dat u de computergame "football PES 2016" speelde, en zaken overtypete die u kreeg van uw oom, die u evenwel niet nader kunt omschrijven (CGVS p. 14), een wel erg summiere beschrijving van meer dan een half jaar dat u binnen zou hebben doorgebracht. Mocht u werkelijk al die tijd hebben binnen gezeten, kan toch wel verwacht worden dat u met iets meer doorleefdheid over deze periode zou kunnen vertellen. Dat u dit niet deed doet twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen in deze.

Ten slotte kan er ook nog op gewezen worden dat u maar erg weinig kan vertellen over de door u gevolgde reisweg. Zo wist u bijvoorbeeld al niet te vertellen welke luchtvaartmaatschappij(en) u naar Moskou bracht(en), noch op welke plaats u een tussenlanding maakte (CGVS p. 15). Nochtans kan van iemand die in staat bleek om zelfstandig de overstap te maken naar een tweede vlucht, toch verwacht worden dat hij zou kunnen ontwaren waar hij zich precies bevond op dat moment gedurende de tien uur die u in de plaats van overstap verbleven zou hebben, en bovendien zou het ook noodzakelijk zijn om te weten met welke luchtvaartmaatschappij je reist om de juiste vlucht te vinden bij deze overstap (CGVS p. 15). Daarop gevraagd over de daaropvolgende reis van zo maar even drie maanden, wist u enkel te vertellen dat u af en toe reisde met de auto, met tussenstops van telkens enkele dagen onderweg (CGVS p. 16), wederom een wel erg summiere beschrijving van een maandenlange periode, welk elke doorleefdheid mist. U verklaart over de door u gevolgde reisweg zijn daarom maar weinig aannemelijk, en u legt bovendien ook geen documenten of andere vormen van bewijs voor om deze te ondersteunen (CGVS p. 16)."

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De Raad merkt op dat de door verzoeker neergelegde kopie van zijn taskara en schoolresultaten hierboven reeds werd besproken. Hoe dan ook merkt de Raad op dat deze documenten de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet staven. Wat de door verzoeker neergelegde foto's van overschrijvingsgelden werd hierboven reeds vastgesteld dat deze geen bewijswaarde hebben voor verzoekers problemen.

Wat de door verzoeker neergelegde foto's, het afstammingsonderzoek van N.N.M. en D.M. en het onderhuurcontract op naam van N.N.M. betreft, merkt de Raad op dat, indien wordt aangenomen dat deze documenten de familiebanden tussen verzoeker en zijn neven bevestigen, deze documenten evenmin kunnen volstaan ter bevestiging van verzoekers problemen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus immers te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (Landeninformatie, stuk 27, nrs. 1-4) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. De door verzoeker toegevoegde informatie is dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als deze waarop voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul is gesteund. Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken toevoegt (verzoekschrift, stuk 8), wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De verwijzing naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul is bovendien niet dienstig, gezien in onderhavig geval geen toepassing wordt gemaakt van het concept 'intern vestigingsalternatief', gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Kabul.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert verder geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de stad Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP